

καινουργής Ρόδ. ἀποισαινουργής Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Κύθν. ἴποισαινουργής Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) ἴποιδινουργής Κύπρ. ἴποιδινουργής Κύπρ. ἀπουτσουνοργίου Μεγίστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ἐπιθ. καινούργιος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῆς.

1) Ἐκ νέου, ἐξ ὑπαρχῆς, ὥστε νὰ ἀποβῇ τι καινουργές ἐνθ' ἄν.: Ἀποκαινουργής εἶναι πάλι τὸ σπῖτι Κάρπ. Ἐκαμε ποδῖνες ἴποιδινουργής (ποδῖνες = μπότιες) Κύπρ. Τσινῶ κάρτσα ἀποισαινουργής (ἀρχίζω κάλτσα κτλ.) Κύθν. Ἐφκείασε τὸ γραφενὲ ἀπουκαινουργής Βιθυν. || Γνωμ.

Ἰάνου ἔς τὴν πάγνη συννεφιά, ἴποισαινουργής χειμῶνα (ὅτι ὁ χειμὼν πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ, ὅταν παρατηρηθῇ ὁμίχλη μετὰ τὴν σχηματισθεῖσαν πάχνην) Αὐλωνάρ. (Πβ. ἀρχ. «ἐκ καινῆς» Θουκ. 3,92,6 «ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς, ἣ νῦν Ἡράκλεια καλεῖται»). 2) Συνεκδ. ἐπὶ πραγμάτων νεωστὶ κατασκευασθέντων Σῦρ.: Ὅλα τὰ ροῦχα τὰ πῆρε ἡ νύφη ἀποκαινουργής (νεωστὶ ραφέντα).

ἀποκαιρίτης ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπο καιροῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

1) Ζῶον ἄγον τὸ δεύτερον ἔτος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, περυσινόν. 2) Οἰκόσιτον σφάγιον, ἰδίᾳ κριὸς ἢ χοῖρος τρεφόμενος μέχρι τοῦ ἐπιόντος ἔτους πρὸς σφαγὴν. Συνών. μανάρι, μαρτίνι.

ἀποκαίω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουκαίγουν Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀποκάω Πόντ. (Ἄμισ.) κ.ά. ἀποκάβγω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀποκάφτω Πόντ. (Κοτύωρ.) Μέσ. ἀποκαίγουνται Πελοπν. (Αἶγ.) ἀποκαίουνται Στερελλ. (Αἰτωλ. Κεφαλόβρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποκαίω.

Α) Ἐνεργ. 1) Καίω ἐντελῶς, ἐξαντλῶ τι εἰς καῦσιν, κατακαίω πολλαχ.: Σὲ λίγο θ' ἀποκαῖ αὐτὸ τὸ δανλὶ ποῦ καίεται ἔς τὸ τζάκι τῶρα πολλαχ. «Ὅ, τι ν' ἀποκάψης εὐτὰ τὰ ξυλόκλαδα, θὰ σοῦ φέρω πάλι μιὰ μουλαρὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀνὲν ἀποκαῖχαν ἀκόμη τὰ ξύλα Ἀνδρ. || Φρ. Ἀπουκαίγουν τοὺν φούρνου (καίω ὀλίγα φούγανα εἰς τὸ στόμα τοῦ φούρνου μετὰ φούρνισμα γιὰ νὰ ροδίση τὸ ψωμί) Στερελλ. (Ἀράχ.) 2) Προκαλῶ ἐνόχλησιν κατὰ τὸν φάρυγγα, ἐπὶ φαγητοῦ δυσκόλως χωνευομένου Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀποκαίει με τὸ φαεῖν Τραπ. || Φρ. Ἀποκαίει σε! (λέγεται εἰρωνικῶς πρὸς τὸν ζητοῦντά τι ἐδώδιμον καὶ γενικώτερον πρᾶγμα τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ δοθῇ. Συνών. φρ. σὲ βλάπτει!) Χαλδ.

Β) Μέσ. 1) Ξηραίνομαι ὑπὸ τοῦ καύσωνος, ἐπὶ τῶν φυτῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Ἀπουκάηκι κι ὁ, τι ἀπόμ' νι ἀκόμα ἄκαντον θ' ἀπουκαῖ κι τ' ἄλλου τοῦ σ' ταράξ' ἀπ' τ' ν πουλ- λὴ κάψα. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεοφρ. Φυτ. αἰτ. 5,10,5 «καύματα ἔνια καὶ βότρυν καὶ ἐλάαν ἀποκάει καὶ ἄλλους καρπούς». 2) Ἐρυθριῶ ἐξ αἰδοῦς, αἰσθάνομαι ἐντροπὴν Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.): Ἀπουκάηκι τοῦ πιδὶ ἄμα μ' εἶδι Αἰτωλ. Τὸ πῖασα τοῦ πιδὶ ἀπάν' τὴ μὲλξά μ' κι ἀπουκάηκι αὐτόθ. Τ' κρέν'ς κι ἀπουκαίγνι, τέτοιους εἶνι Ἀράχ. Συνών. ντροπιάζομαι (ἰδ. ντροπιάζω). 3) Μεταφ. μένω κατάπληκτος, ἐμβρόντητος, καταπλήσσομαι Πελοπν. (Αἶγ.): Σὰν ἄκουσα πῶς σκοτώθηκε, ἀποκάηκα ὁ δόλιος.

ἀπόκακα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. κακά.

Ἐπὶ ἀσθενήσαντος, ἐν ἀναρρώσει: Ἀπόκακα εἶμαι.

ἀποκακαρώνω Ἀθῆν. Σαλαμ. — ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναῖκ. διηγ. 81 ἀποκακαρώνω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κακαρώνω.

1) Ναρκοῦμαι ὑπὸ τοῦ ψύχους, παγώνω ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τ' ἀποκακάρωσε (ἀπέθανε) Ἀθῆν. Σαλαμ. 2) Μεταφ. πάσχω οἶονεῖ λιποθυμίαν Α.Κρήτ.: Ἐποκακάρωσε τὰ γέλα (συνών. φρ. ξεράθηκε ἔς τὰ γέλα).

ἀπόκακας ὁ, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπόκακα.

Ὁ ἐν ἀναρρώσει εὐρισκόμενος, ὁ μὴ ὢν πλέον κακῶς ἤτοι κατάκοιτος ἐξ ἀσθενείας.

ἀποκάλαγα τά, Σαλαμ. (Ναύστ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. καλάι.

Τὰ ὑπολείμματα τοῦ καλαίου, τοῦ κασιτέρου.

***ἀποκαλάεμα** τό, ἀποχαλάεμαν Πόντ. ἀποχαλαίεμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαλαένω.

Ἡ φθορὰ τοῦ γάνωματος σκεύους τινός: Τρανὸν ἀποχαλάεμαν ἔχ'νε τὰ σκευῶ (μεγάλο ξεγάνωμα ἔχουν τὰ σκευῆ). Συνών. ἀπογάνωμα 1, ξεγάνωμα.

***ἀποκαλαένω**, ἀποχαλαένω Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. καλαένω.

Φθείρω τὸ γάνωμα σκεύους τινός διὰ πολλῆς ἢ κακῆς χρήσεως ἐνθ' ἄν.: Ἐπεχαλάεσες τὸ σαχάν' (ἐφθειρες τὸ γάνωμα τοῦ σαχανιοῦ) Ὁφ. Μὴ τρίβ'ς πολλὰ κι ἀποχαλαέντς τὴν ἐντζερὲν (μὴ τρίβης πολὺ τὸν τέντζερη, διότι ἀποβάλλεται τὸ γάνωμα αὐτοῦ) Τραπ. Συνών. ἀπογανώνω 1, ξεγανώνω.

ἀποκαλαμᾶζω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. καλάμι.

Ἐκτυλίσσω τὸ νῆμα ἐκ τῶν καλαμιῶν.

ἀποκαλαμεῖ ἡ, Κρήτ. Κύθηρ. ἀπουκαλαμεῖ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἴποκαλαμία Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. καλαμεῖ.

Ἡ μετὰ τὸν θερισμὸν ὑπολειπομένη ἐν τῷ ἀγρῷ καλάμη ἐνθ' ἄν.: Ἐῖνην χάν ἀπουκαλαμεῖ ἔς τὸν κάμπουν (ἐπὶ ἀροστατεύτου γυναικὸς ἢ παιδίου) Λιβύσσ. Συνών. ἀποκάλαμη, ἀποκάλαμο 1, καλαμεῖ.

ἀποκάλαμη ἡ, Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ἀποκαλάμη Κύπρ. ἴποκαλάμη Κύπρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπό καλάμης (ἐνν. πυροῦ), ἣτις σημαίνει μετὰ τὸν θερισμὸν. Ἰδ. Herwerden Lexic. suppletor. ἐνλ. καλάμη. Πβ. καὶ Preisigke Wörterb. griech. Papyr. ἐν τῇ αὐτῇ λ.

Ἀποκαλαμεῖ, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ποῦ τὴν εἶαμεν ἐφῆτι τὴν ράπνυν του καὶ τὴν ἀποκαλάμην του; Ρόδ. || Ἀσμ.

Ἐφίλησά τὴν τὸ ἔμεινεν σὰν τὴν ἀποκαλάμην Κύπρ.

ἀποκαλαμίζω Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. καλάμι.

Συλλέγω τὴν καλάμην μετὰ τὸν θερισμὸν.

ἀποκάλαμο τό, Κρήτ. (Σητ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Μεσσ. Οἶν.) ἴποκάλαμο Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Ὁρ. κ.ά.) Πληθ. ἴποκάλαμα Κύπρ. ἴποκαλάματα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀποκάλαμος ἡ ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. καλάμι. Ὁ ἐπεκτεταμένος πληθ. ἴποκαλάματα ὅπως καὶ τὸ ἀλόγατα, ἔργατα κτ.

1) Ἀποκαλαμεῖ, ὁ ἰδ., Κρήτ. (Σητ.) Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μεσσ. Οἶν.) 2) Ἀγρὸς μετὰ τὸν θερισμὸν οὐτινος ἡ καλάμη χρησιμεύει ὡς νομῇ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

*Ορ. κ.ά.): *Εχον πέντε χωράφια τσαί τὰ πέντε *ποκάλαμα εἶναι *Ορ.

ἀποκαλαμοκαννιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καλαμοκαννιάζω.

Τελειώνω τὸ καλαμοκάννιασμα, τὴν ἀναπήνισιν νήματος εἰς καλαμοκάννια.

ἀποκαλαμοκαννισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαλαμοκαννιάζω.

Ἡ περάτως τῆς ἀναπήνισεως τοῦ νήματος εἰς καλαμοκάννια: Ὡς τὸν ἀποκαλαμοκαννισμό θὰ πάω κιόλα νὰ τὸ διασιτῶ, πᾶ' νὰ τὸ βάλω νὰ τὸ φάνω πρὶ γαλοχειμωνιάσῃ.

ἀποκάλαντα τά, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κάλαντα.

Ὁ εἰς τὴν τελευταίαν κατὰ σειρὰν κατοικίαν γινόμενος ραντισμός δι' ἁγίασμοῦ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὴν παραμονὴν τῶν Θεοφανείων.

ἀποκαλαντιάζω Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καλαντιάζω.

Ψάλλω τὰ κάλαντα, ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους.

ἀποκαλαντίδι τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀποκαλαδρίδια Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ, τοῦ οὐς. κάλαντα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρ. ἰδ. ΦΚου. κουλ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 4 (1917) 85.

Τὸ τέλος τοῦ ἔσματος τῶν καλάνδων, οἱ ἔπαινοι καὶ αἱ εὐχαί, δι' ὧν περατοῦνται τὸ ἔσμα: Τ' ἀποδέλοιπο θὰ σᾶσε βάλω, ἀπὸς μοῦ πῆτε καὶ τ' ἀποκαλαδρίδια.

ἀποκαλόγερος ὁ, ἀμάρτ. ἀποκαλόερος Ἀνδρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καλόγερος.

Ὁ ἀποβαλὼν τὴν μοναχικὴν ιδιότητα. Πβ. ἀπόδι-κως, ἀπόπαπας.

ἀποκαλόθες ἐπίρρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) *ποκαλόθες Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀποκαλοῦθες Εὐβ. (*Ορ.) ἀποκαλόθις Κύθηρ.

Ἐκ τῶν φρ. ἀπὸ καλὸ - ἀπὸ καλοῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θες. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 91.

1) Ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. *Ορ.): Τάχατες τό *καμε ἀποκαλοῦθες; ποιὸς ξέρει; *Ορ. Ἀποκαλόθες του τὰ εἶπε Κονίστρ. 2) Ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, ἐξ εὐγενῶν Κύθηρ.

ἀποκαλόκαιρα ἐπίρρ. Κάρπ. ἀπουκαλόκαιρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποκαλόκαιρο.

Μετὰ τὸ θέρος, μεσοῦντος τοῦ φθινοπώρου ἐνθ' ἂν.: Ἀπουκαλόκαιρα γένιτι κὶ τοῦ παρ' γύρ Αἰτωλ. Ἔλα ἀπουκαλόκαιρα νὰ σὶ πληρώσῃς αὐτόθ. Ἀπουκαλόκαιρα θὰ κατιβῶ πίσον κάτ' ἀπ' τὰ β' νὰ αὐτόθ.

ἀποκαλοκαιρινὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποκαλοκαιρ'νὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποκαλόκαιρο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός.

Ὁ λαμβάνων ὑπόστασιν μετὰ τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρον ἐνθ' ἂν.: Ἀποκαλοκαιρ' νὰ ἀχλάδα.

ἀποκαλόκαιρο τό, Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καλοκαίρι.

Τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, ὁ μετὰ τὸ θέρος χρόνος, τὸ φθινόπωρον ἐνθ' ἂν.: Δὲν ἔρχεται, ἃ δὲ βεράσῃ τ' ἀποκαλόκαιρο Ἀπύρανθ. Τ' ἀποκαλόκαιρα δὲ βρέπει νὰ πέφτῃ

κάνεις ὄξω, ἵατι πέφτει πάχνη αὐτόθ. Τ' ἀποκαλόκαιρα καὶ τὴν ἄνοιξιν ἀπεθαίνουν οἱ χτικισμένοι αὐτόθ.

ἀποκαλούκου Τσακων. ἀποκαούκου Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀποκαυλώνω = παύω ὀργῶν πρὸς συνουσίαν. Ἰδ. HPernot Dial. tsakon. 319. Πιθανὸν ἐκ τῶν ζῳων, τὰ ὁποῖα ἅμα τῇ συλλήψει παύουν ὀργῶντα. Καθιστῶ ἔγκυον: Νῆ ἀποκαούτῃς ἀστεφάνουτε.

ἀποκαλουτὰ ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. ἀποκαουτὰ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαλούκου.

Ἡ γενομένη ἔγκυος: Ἀ σάτη μι ἀπὸ τῶν μῆνι ἐγ' ἀποκαουτὰ τζ' ὄλιον τσιμοῦα (ἡ κόρη μου ἀπὸ τρεῖς μῆνες εἶναι ἔγκυος καὶ ὅλο ξερνᾶ).

ἀποκαλιτίζω ἀμάρτ. ἀποκαρτιίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κάλτσα.

Τελειώνω τὸ πλέξιμον κάλτσας: Ἐποκαρτιοῖς περᾶ;

ἀποκαλυβοῦμαι Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *καλυβοῦμαι ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐς. καλύβα.

Καταφεύγω ἔνεκα βροχῆς οἶονεῖ ὑπὸ καλύβην, ὑπὸ σκέπην: Ὡς τὸ κυνὴ ἤμουνα καὶ ἤρθη εἰδῶ γὰ νὰ ἀποκαλυβῶθῃ.

ἀποκαλυμμένα ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ποκαρυμ-μένα Κύπρ.

Ἐκ τῆς μετοχ. ἀποκαλυμμένος τοῦ ρ. ἀποκαλύφτομαι.

Ἀπλήστως, ἀκορέστως: Ἐθώρουν τὴν νὰ μοῦ χαμωγελῇ ζαχαρένα τῶν *ποκαρυμ-μένα.

***ἀποκαλύφτομαι**, ἀποκαλύβκομαι Κύπρ. *ποκαλύβκομαι Κύπρ. Μετοχ. *ποκαλυμ-μένος Κύπρ. — Δλιτέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 3,47 *ποκαρυμ-μένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκαλύπτομαι.

1) Ἀποκαλύπτονται τὰ ὁστᾶ μου, γίνομαι λιπόσαρκος καὶ ἰσχνός, ἀπισχναίνομαι: Ἐποκαλύφτην ὁ ἄθ-θρωπος *πὺν τὴν διάρροϊαν. Ἐν' *ποκαλυμ-μένον τὸ πρόσωπόν του *πὺν τὴν ἀρρώσκιαν γὰ *πὺν τὴν δυστυχίαν. Συνών. φέγγω.

2) Μετοχ. ὁ ἐστερημένος τινὸς καὶ σφόδρα ἐπιθυμῶν τοῦτο: Ἄσμ.

Ἐφίλουν τὴν τῶ ἐλάλεν μου, κανεῖ σε, λυθ-διασμένη, κάμνεις πῶς ἐν εἶδες φιλεῖν ποτ-τέ, *ποκαρυμ-μένε! (κανεῖ σε = σοῦ ἀρκεῖ, σὲ φθάνει).

Με δεῖλη τοῦ φιλεῖν *ποκαρυμ-μένα ἐσμίξασιν σὰν σμίει τὸ νερόν

Δλιτέρτ. ἐνθ' ἂν.

ἀπόκαμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ. *Οφ.) ἀπόκαμαν Πόντ.

(Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπονκάημα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀπόκαυμα.

1) Τὸ ἐκ τῆς καύσεως ὑπολειφθὲν ξύλον Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἦταν τοῦ γατοπόλλου ἀπάν' *ς ἐν' ἀπονκάημα κὶ νίβιταν (ἦτο τὸ γαττόπουλλο ἐπάνω εἰς ἓνα ἀποκ. καὶ ἐνίβετο). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μ. Ἐτυμολ. 246,33 «δαλός· ξύλον ἀπόκαυμα». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκατῖδι 1.

2) Τὸ ἐκ δυσπεψίας γεννώμενον εἰς τὸν φάρυγγα δυσάρεστον αἰσθημα καύσεως Πόντ. (*Οφ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) Συνών. ἀνακαούρα, ἀνακαψάδα 3, ἀνακαψίδα Β1, ἀνακαψίλα, καήλα, καούρα, κάψιμο, ξινίλα.

ἀποκαμάρωμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποκαμάρωμαν Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Σούρμ. Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαμαρώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ ἀφαίρεσις τῆς καμάρας, τοῦ πέπλου τῆς νύμφης, μετὰ τὸ γαμήλιον δεῖπνον ἐνθ' ἂν.: Φρ. Ὡς ἀποκαμάρωμαν ἔρθεν (ἐπὶ τοῦ βραδέως, μετὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν

